

Alfredo De Angelis

In de rubriek Prachtig! probeert Gerard van Duinen uit te leggen waarom hij een bepaalde opname zo geweldig vindt.

Vind de opname op www.lacadena.nl/prachtig en luister mee terwijl je leest...

Een oude Prachtig! nalezen? Kijk op www.gerardvanduinen.com

DOOR GERARD VAN DUINEN

Titel: Mi dolor

Muziek: Carlos Marcucci

Tekst: Manuel Meaños

Opname: Orquesta Típica Alfredo De Angelis (23 mei 1957)

- 00:00** Aah, die violen! Hemels als in een discohit uit de jaren '70. In hoge octaven zweven ze boven het orkest, waar de piano eenvoudige akkoorden speelt, en de bandoneons zich door snelle loopjes persen.
- 00:17** Daar pakken de bandoneons het over. Het strakke ritme wordt even doorbroken. De piano omspeelt een regel uit de melodie. Ontspannen. En de bandoneons sluiten af.
- 00:31** Het tweede thema: een lage melodie van een bandoneon waarop de strijkers breed antwoorden. Terwijl de conversatie zich ontspint gaat het strakke vier-tellen-in-de-maat gewoon door: tjoep tjoep tjoep tjoep. Daar had De Angelis in 1957 zijn succes mee: glasheldere dansmuziek, feilloos gespeeld door topmuzikanten. En daarbij een goed oor voor perfecte composities, zoals deze veel te weinig gespeelde Mi dolor van Carlos Marcucci. Ja, ja, de oom van Alfredo.
- 00:58** Hoor maar hoe handig het stuk in elkaar zit: in het derde gebruikt Marcucci hetzelfde akkoordenschema als in het tweede. Maar door het ritmische motief in plaats van de lyrische melodie klinkt het totaal anders. En: het ritmische motief maakt dat de -in vieren doorgaande- begeleiding niet eentonig wordt. Precies op het moment dat ik genoeg begin te krijgen van het motiefje, zetten de strijkers weer in: overweldigend en rijk in toon.
- 01:24** Een soloviool eist met zijn eerste noot alle aandacht op. Terwijl de andere strijkers een moddervette begeleiding spelen, 'tjoepen' de piano en de bandoneons vrolijk voort. Maar wat een drama! Heerlijk.
- 01:39** Hier pakken de bandoneons de melodie weer op in een herhaling van het eerste rondje. Die schitterende melodie die -compositorisch heel slim- het eerste deel zowel begint als afsluit.
- 01:54** Tijd voor de pianosolo. De Angelis is tenslotte niet alleen de pianist, maar ook de leider van het orkest. De melodie -net een beetje houtherig- in de linkerhand, en rechts parelende akkoorden. Door de hoofdrol voor de pianist is er een enorm contrast met al het voorafgaande. En valt het me bijna niet op dat het tjoep-tjoep nog steeds rustig doorloopt. De bandoneons en de strijkers pakken de melodie weer terug in een mooie orkestratie.
- 02:21** Even lijkt het of het ritmische derde thema weer herhaald gaat worden, maar niets is minder waar. Marcucci's klassieke bandoneonvariatie wordt vandaag gespeeld door de hemelse violen. Loepzuiver en feilloos. Hoor het understatement in de prachtige zachte passages. Een euforisch gevoel krijg ik ervan, of ik nu luister of dans. Zo eindig je een klassieke tango met een onbetwist hoogtepunt. ■